

[Socialministeren]

loftet, så der har ikke været noget problem. Vi har i og for sig brugt samme primitive måde at styre på i den nye ordning, hvor vi siger, at vi bruger en økonomisk ramme, der ligger inden for 500 plejehjemsbeboere, og så tager vi 500 igen.

Vi går selvfølgelig ud fra, at de første 500 overvejende vil blive de yngre fysisk handicappede. For det er dér, behovet er størst, og det er jo også det, vi gang på gang her i Folketinget har snakket om, at nok var det godt, at vi gjorde det for de almindelige plejehjem og de ældre, men det var oplagt, at behovet var størst for de unge, som jo i højere grad end de ældre gerne selv vil bestemme, og som er i stand til det, uanset at de har et fysisk handicap.

Fru Jane Oksen sagde noget rigtigt, nemlig at det kunne tænkes, at disse ordninger, ikke mindst når de bliver permanente, ville give anledning til, at flere rent faktisk ville ønske at komme på plejehjem og ikke føle det så umyndiggørende, som man måske kunne finde det i dag.

Det kan meget godt være. Jeg vil gerne også herfra – jeg har gjort det mange gange på møder ude i landet – ramme en pæl igennem den opfattelse, at man ikke kan bygge flere plejehjemspladser. Vi kan ikke kalde dem plejehjemspladser; nu hedder de ældreboliger. De hedder i lovens forstand: uselvstændige ældreboliger. Det er muligt, de bare skal opføres under den samme økonomi, som vi opfører de øvrige ældreboliger under.

Der har bredt sig en eller anden idé om, at nu vil man slet ikke have plejehjem mere. Jeg tror da, at på et eller andet tidspunkt holder man op med at nedlægge plejehjem, når vi har fået moderniseret de plejehjem, vi har. Vi må jo ikke glemme, at en hel del af det, som figurerer i statistikken som nedlagte plejehjem, genopstår som moderniserede ældreboliger, som regel i lidt mindre antal, det pågældende sted. Men ser vi på den totale statistik, så er der altså opført langt flere ældreboliger, end der er nedlagt plejehjemspladser i den tid, ældreboligloven har bestået.

Så der er ikke noget i vejen for, at man til de allertungeste patienter, hvis man ønsker det, kan opføre det, man før i tiden kaldte plejehjemspladser, ældreboliger, som har den karakter, at de er uselvstændige, idet de ikke har selvstændigt køkken og bad.

Når man rent faktisk ikke gør det – og det er nok i virkeligheden det, diskussionen går på ude omkring – hænger det sammen med, at man har konstateret, at når man indretter sig på anden vis og indretter den pleje, man tilbyder de ældre, efter individuelle behov, ja, så får man et bedre system set med de enkelte beboeres egne øjne og også med hensyn til samfundsøkonomien. Dér, hvor ældreomstillingen er gennemført, har man faktisk en bedre økonomi på det her område, end man har dér, hvor der ikke er sket så meget.

Så siger fru Jane Oksen, at der vil blive rejst flere pensionsager. Ja, det vil der. I det omfang beboerne ikke har fået tilkendt pension, skal der naturligvis rejses pensionsag. Men tilgiv mig, at jeg siger, at det ikke kan være det store problem, for her bliver der ikke tale om lange, indviklede procedurer eller klagesager. Det vil i hvert fald være meget sjældent.

Fru Bente Juncker sagde, at der under den nuværende forsøgsordning med udbetaling af pension til ældre på plejehjem skulle være eksempler på, at folk ikke kunne få det til at løbe rundt.

Dertil må jeg sige, at det vil jeg gerne se. Vi har en garanti i denne ordning – også i den nye – der siger, at ingen kan, selv om de vælger en samlet pakke, få mindre end det lomme pengebeløb, de havde før. Den garanti ligger altså også i denne ordning. Set bare lidt overlans må vi nok sige, at efter den nye ordning vil folk på § 112-institutionerne få noget mere til deres rådighed, også selv om vi, hvad mange har vendt sig imod, inddrager erhvervsudygtighedsbeløbet.

Man kan naturligvis sagtens diskutere dette, men jeg er enig med fru Jane Oksen, når hun siger, at der må være grænser for, hvor meget man skal have tilovers, hvis vi overhovedet skal få folk til at acceptere dette.

Så snart man kommer ud af institutionen og skal klare sig selv, så får man selvfølgelig pension på de vilkår, der gælder for alle andre. Når man befinder sig på en institution med en meget høj normering og med store krav til personale og til udstyr, ja, så får man altså et tilbud, som man også på denne vis betaler for, og som man altså ikke er i stand til at vælge fra. Det ville være en kunstig ordning, hvis man skulle kunne det. Dertil kommer, at nogle af de unge fysisk handicappede rent faktisk – ikke i så